

ЗНАК ЗА ЖЕНА

© Павлина Петкова – автор, 2016
тел. 0897029117; e-mail: pavl_5kova@abv.bg
© Бренда Бурке – художник, 2016
© АСТАРГА – графично оформление, 2016

ISBN 978-954-350-

Павлина Петкова

ЗНАК ЗА ЖЕНА

стихотворения

АСТАРТА
2016

МОИ ДЕЦА!

*Ще прочетете някога тук,
между редовете,
родените ми мисли,
от живота посяти.
Зърната им събрах
между тези две корици.
Истини писах.
Претеглях, редих.
Не търсете
гениалност от мен.
Ако чувствата не схванете,
прескочете някой стих.
Дано се познаете.
Муза сте ми били,
опора, надежда
и талисман.
Молитва към Бога
отправлям!*

Знакът да живеем щастливо

Изкуството да живеем щастливо... Къде е закодирана истината? Може би някъде преди милиарди години, когато се е образувала протоплазмата, или с течение на времето в зараждащия се свят. Може би е обвита в тайна и очаква нашето морално и духовно усъвършенстване. В епоха на материални придобивки и в борбата за оцеляване се лутаме между добро и зло. Духовността остава по пращините рафтове на библиотеки и складове за филмови ленти.

Но времето бързо отминава и, неосъществили собствените си желания, се питаме: А сега накъде?... Добили някакъв опит, се лутаме в търсене на истинското щастие.

В стремежа да достигнем щастието дали сме способни да носим отговорността за постъпките си към другите, към природата?

Изкуството да живеем! Христос е казал: „Обичайте се помежду си“. Колко е просто! Сред материализма и бездушието човекът е започнал да обича сам себе си. Това е слабост, липса на воля, на стремеж да прескочи границата на егоизма, суета, на своето „АЗ“. Затвор за духа е неспособността да посрещнем с усмивка изгрева, да се порадваме на росните капки по тревата, на перо, донесено до нас като поздрав от птица...

Какво е нужно, за да сме щастливи?

Дали грижата по луксозно возило, на което ставаме роб, ни прави истински щастливи, или чувството, което изпитваме, помогнали на възрастен човек или на дете да пресече улицата?

Познаването на Егото, разграничаването на истинските от изкуствените, скрити зад маската чувства ни прави щастливи. Човекът не е робот, управляван с чипове. Той е мислещо същество, познаващо чувства и болка.

За да сме щастливи, трябва да преоткрием себе си и да погледнем вътре в нас, в душите си. Там е може би разковничето.

Ако се терзаем и сме тъжни и уплашени, ако сме изпълнени със завист и омраза, тогава и душите ни боледуват.

Душа, изпълнена с любов и състрадателност, със стремеж към красота и жизненост, към чиста аура побеждава болести и неудачи. Сами трябва да търсим пътя към щастието си. Няма случайности и съвпадения. Природата е наложила своите закони и всяка грешна стъпка е болка и страдание. Оптимизмът дава вярната посока. Вдъхва сила, дава вдъхновение, изпълва с увереност и любов, с хармония в мисли и чувства. Човек се извисява над делника, добил енергия, готов за полети, готов да загърби дребни страсти и егоизъм.

Затова нека сутрин посрещаме слънцето с усмивка и благодарим за хубавия ден! Тогава ще бъдем и щастливи!

Мои деца, вие сте дар от Бога и смисъл на дните ми!

Богата съм!

Павлина Петкова

ЖЕНА СЪМ

ЖЕНА

С първия изплакан стон
във сърцето на жена
Вселената пулсира.
И омесва обич
от изгрева до здрач
за нощната постеля.
Вричам се,
раздаваща се
и изгаряща докрай,
кехлибарената ѝ душа
под клепките
на децата си
да приютявам.
Възкръсва
Фениксът от нея
пред огъня в камината.

ЖЕНА СЪМ

Във делник и във празник
закичена съм с обич.
И пеперудена
цъфтя и пърхам.
Жена съм –
добра и лоша,
поучителна и състрадателна,
ала любяща.
Уют създавам,
търся топлина
и болката зад погледа
погребвам.
В съня ви бдя.
Напролет съм кошута –
прегръщам ви със светлина,
надежди и мечти
във дните ви засаждам.
Жена съм.

ТОВА СЪМ АЗ

Променлива
и шеметна,
като март
непредсказуема
съм аз.
Обичам ли,
стихия съм
и бразда в чернозема.
Но чувствата
лъжа ли изрекат,
ръцете нека
ръждата да обхване
от ласката измамна!
Така съм.
Не за фалш,
за обич съм родена!

*„Не видяхте ли, къщи каменни,
мойта младост край вас да върви
с очи като слънцето пламнали,
със зелени коси от треви.“*

Хр. Черняев

Зад вратата
детството сгушено.
В приказни люлки
вятърът мечтите люлее.
Извор –
вода ненапита,
в съня ми
извира.

Дали изморих се
или паметта ми
е морна?
Нима там остана
ключът
на младостта ми?!...

Весело детство –
слънце-усмивка,
боси крачета
бият пети по деня.

Времето бърза –
необяздено конче,
тича към извора
в моята младост.

Сбирам трохи
да ги оставя под стряха.
Тупа в гърдите
непрестанният бяг.

Свежест в простора.
Някой ли свири?
О, божествена музика
пак от земята извира!

Вечерта слиза с каляска
и звездни коне.
Намята мантията
на листопада.
Нека вятърът
зад баира се крие!
Вървя устремена
сред съсухрени клони
и пред мене изригват
светове и надежди.
Утринта ще ме срещне
по килима на слънцето.

Нощ без звезди.
Някъде пърхат коне,
уморени
след дългия бяг.
Пътят е без очертания.
Пространствата
са в очакване на приказката,
която ще се роди
от клокочещия звук
на извор.
Там сънищата
плуват в светлина.

Разгръщам тревите,
а сред тях – гнездо.
На яребици
или пъдпъдъци е дом?
Тупти любовта
в сърцата им –
един малък свят,
преброден от надежди.
Те не питат
сега накъде?
Къпят се в пепелта.
Но грижите понасят
върху крилата си.
Свободата отпиват
от изгрева.
И летят.

*„Къде да почукам тъй късно?
Кой морния друмник ще пусне?
О, дайте ми дъбово столче и хляб
и усмихнати устни.“*

Ас. Разцветников

Гледам звездите
от нощния влак.
Дали тъгата
зад светлините се крие?
Проблясват искри над полето.
Светулкова нощ.
Релсите будят
неспокойния сън
на тревите.
За къде пътувам?
Навярно към спирка „ЖИВОТ“.
Дали любовта
с мене ще слезе
на моята спирка?
Питам
недописаните си стихове –
какво ми е нужно?

Напролет търсих път към тебе да открия,
следвайки посоката на прелетните птици,
Миех поглед в росната трева,
в простора син се вглеждах със надежда.

Търсих те! И в лятната буря се вирах,
в прахта оставях ти знаци.
От лятото исках да те открие.
Безнадеждно... дълго...
Есента със сълзи ме застигна.
Вятърът скитник през моята болка премина.
Знам – снежинки
ще танцуват в самотните нощи,
макар че все още в камината
въглени светят.

Глина в съня си омесвам.
Вая те.
Облак бял си там.

ЗОВ

Прегърни ме
с лъчите на слънцето!
Наметни ме
на дъгата със шала!
Нарисувай ме
върху усмивката на изгрева
и върху цветята!
Нека бъда порив,
вятър,
може би стихия!
Докосни душата
и укроти страстта ми!
Люби ме!
Изпивай ме капка по капка!
Дано да си жаден!

Вечерта стъпките ми приюти.
И стоновете.
Прегърна ме мълчанието твое.
Дали небето да упрекна
или да коленича за молитва?
Стяга ме възелът
от неизречените думи.
Няма те...
Мълчат стоновете ни
като след ехо от копита.
Сега моля: Помилуй, Господи,
мен грешната!
Звезда Вечерница
потрепва от небето.

Няма те.
Някъде по света
твоите стъпки заглъхват.
Вягърът ли ги отрони от мен,
че затръшна вратата?
Ако потърсиш път обратен,
сърцето ми ще е
назъбена скала.
Ще се закича
с есенно цвете
и пожълтяла трева,
дървото ще се прощава с листата си.
Единствено очите ми
ще бъдат дом за птиците.

Слана обичта ми попари.
Ще стигнеш ли
до моя бряг?
Защото лодката с мечти
се преобърна
и потънаха надеждите.
Тъмнее хоризонтът –
там някои прибират
богатствата на есента.
Няма печал във очите.
В пазвата си
ще запазя
малко зрънце вместо тебе.
То ще топли
зимните ми дълги дни.

Сънят повдига клепачите
и се изплъзва.
Нощите стават
все по-кратки.
Мисли прииждат
с тежки стъпки.
Въпроси обикалят
тъглите на стаята.
Отмятат завивката
и лягат в душата ми.

Къде се скри
покоят нощен?
В очите ми гложди
Лунният блясък.

Слънцето
прескочи хоризонта –
чашка на цветето разтвори,
пчела от елексира му отпива.
С нея сме скачени съдове.
Във вените ми
сякаш амброзия тече.
Върховете на дърветата
са антени, които
търсят нечий сигнал.
На перваза – перо.
Писмо до залеза
със него ще напиша.
А едно жълтото око
ме следи от небето.

ЕВИНА ДЪЩЕРЯ

*„Сега ми трябваш. И тук. Съвсем накрая.
С опустошеното си лице.
Със всички болки. С ума ироничен.“*

Станка Пенчева

Няма ме. Няма ме.
От хорските сплетни
се крия във вятъра.
Невидима съм.
Но идвам от вчера
и отивам за утре.
Какво от това, че съм лодка
между два бряга?
Сегашна съм.
Изтъкана реалност съм
в ризата на тишината.
Не съм изпуснат вопъл.
В душата пее птичи хор.
Ангелите са далече.
Материя съм,
прекосила светлинни пространства.

Първична съм –
дъщеря на Ева.
И ябълки с кисел вкус обичам.
Някой от рая ще ме изгони.
Търся Адам,
а животът
с Дон Кихот ме среща.
Сега изграждам вятърни мелници.
Дано вятърът на чувствата
ги задвижи.

Търся вятъра,
който разлюлява нощем
пендарите на звездите.
Безмълвието
на воденичния камък,
който смила дните,
все пита за Вечността.
За воплите на съня
искам да откъсна
Вселенско цвете.
Но нещо все не достига.
Перпетум мобиле.
И Вселената.

На живота във нивата
засявам надежди.
Кога за жътва
клас ще наляят?
Хоризонтът притъмнява вече.
Буря ли се задава
или някаква
хала мистична?
Моля се
всички светии
дано ни пожелат!
За блясъка слънчев
очаквам аз знак.
Тътен отеква в душата –
дали не са снежни лавини,
в сърцето намерили
своя подслон?

О, аз разоравам земята
и семето хвърлям
на детския смях
за песен нестихваща!

Няма да тъгувам за ланшната есен,
за изсветлялата риза на деня,
за самотните съборени гнезда!
Няма да тъгувам!
Нови обувки ще обуя.
В съня ти слънчогледена ще бъда.
Защото сърцето ми е слънце.

ЕСЕННИ РАЗМИСЛИ

*„За какво ми е това циганско лято,
като няма на кого да го подаря!“*

Станка Пенчева

Животът ми е малка гара –
разминават се влакове
като съдби
в тъгата на есен.
Изнизват се мигове
на радост и печал,
раздели и срещи,
любов и разлюбване,
когато нощта се изнизва
изпод клепачите.
С баладичен напев на капчук
унило се настанява.
С последната свирка на перона
тръгвам за някъде.
На сбогуване не плача –
на кого да помахам?...
В душата ми е есен.

В локвите
ловях слънца.
Сега над тях
две фиданки
с крехки стъбълца
се вглеждат в света.
Ще израснат дървета те.
Във клоните им
птици ще гнездят.
А аз до тях
ще заплитам
дреха за зимата.

ИМПРЕСИЯ

Тъгата ми е спътница.
В невидима нишка
вятърът изприда от нея
и завързва мечтите ми,
изпаднали в нощта.
Дали ще остане тя
домът ми за въздишки?

Маса.
Стол.
Легло.
Неизпратено писмо.
Флакон валидол.
Непочистен грим.
Върху огледалото –
„Обичам те!“.
Как да отворя
вратата на щастието?

ИЗПОВЕД

Къде остана ти, любов –
във стиховете недописаните
или в баладите на нощни ветрове?
Със звездите есенни припявам
от раждането до смъртта,
към теб ръце протягам,
събирам ги в молитвен жест.
И сякаш клетва давам на живота
и последната си риза
на отминалия ден.
Какво от теб остана ми, любов?
Сега съм може би жарава
за огъня на утрешния ден.

НА ВНУЧКАТА МИ ПЛАМЯНА

Вървя към залеза,
а ти към изгрева отправяш взор.
Вървим с неравна крачка.
Нозете ми все по-тежки са,
а тебе младостта те окрилява.
Аз спомените във стиха си пресъздавам,
а кръгозорът нов свят пред тебе просветлява.
Лудувай, в слънце се къпи
и грей над суетата!
Със вятъра се надпреварвай
и себе си бъди докрай!
Над мене мрак ще се надига –
на крачка съм пред него аз,
и двете вплетени ръце
все някога
земния ни път ще разплете.

Под шипковия храст
една душа е свита.
Гасне залезът.
Птиците в клоните заспиват.
И само сова се обажда...
и отново тишина.
Луната е разстлала
сърмена постеля.
Под скалата
изворът не спи –
пътува
към голямата река.

Два бряга имам
за утеха аз –
двете ми деца.

*„Всичко, писано от философи, поети,
ще се сбъдне!“ („Септември“)*

Гео Милев

Небето смръщено
сякаш ще рухне.
Ще ни затисне,
ако върхът на дървото
не го задържи.
Птиците
в гнездата мълчат.
Дали ще ни подмине бурята?
Моля се, Господи,
за децата се моля –
по чисти пътеки
да ги поведеш!
В младите листи
да покълват мечти
и надежда
за светло небе!!

ЗНАК

И този ден зад хоризонта се снишава,
със всяка стъпка той оставя светъл знак.

Вятърът размахва ризата на вечерта
и звездите някой ще запали.

Човеко-скитник, накъде вървиш,
загърбил във душата своята вяра?

Знаеш ли къде е рая и какво е ада?
Есента дописва своята поема.

Размиват се съдбите ни.
И метлата на дните
яхнали бързаме
не към отсрещния бряг,
а към остри върхари.
Донкихотовски се борим
с крайпътните дървета.
А в душите си клади градим,
болката се разпада
сякаш на хиляди малки слънца.
Бурният ритъм в гърдите
оставя единствено спазми.
Да дръпнем ли юздите
на нестихващия си галоп?

Дали не търсим смирение?

В реката се оглежда клон.
Листата падат
до новата си пролет.
Махалото брои
предния си час.
Прецъфтелите цветя
носят в себе си
надеждата
за утрешен живот.
А ний годините броим.
Но във дуалността
няма минало и бъдеще.
Ликува
на щастието мигът,
защото всичко е сега.

ПРЕДИШЕН ЖИВОТ*

*„И нека там при мене да намерят
покой последен морските вълни
в печалний час, когато се стъмни –
и да въздиша вместо мен зефирът...“*

Ст. Тинтев

Ще изгасне свещта,
мечтите ще се стопят.
Прахът вятърът ще отнесе,
а душата ще поеме
към градините на Бога.

Чета от анализите
на Битието.
Дали чужди сънища
сънувам
или се връщам
в отминал живот.
Реинкарнация.
Високи порти,
а зад тях – тишина.

* В предишен живот се предполага, че съм живяла в манастир.

ТАЙНИ

Паяче мисълта ми плете –
съдбата си как да узная?
По трънлива пътека вървя,
вяра и дом за душата си търся.
Зад пурпурната мантия на хоризонта
дали ще открия Вселената?
Ще ме събуди ли
с усмивка росният изгрев?
Защо искам всичко да зная?
Отговор нямам.
Просто за хляба насъщен се боря
и искам детски смях
да звъни във пространствата.
Затова не гадай
по ръката ми, циганко!
Аз ще пусна в дома си
крилатата песен на птиците.

МЕЛАНХОЛИЯ

В лирическия ритъм
на старо пиано
душата ми скита,
сърцето ридае.
Въже от засъхнали сълзи
вятър люлее
над житейската бездна.
Черна птица в смеха си
прокобно изкряква,
а аз искра
от изгрева вземам,
за да помоля птицата:
Върви си,
не властвай над съня ми
и дните!
Искам светлина!
И обич!
И мир за децата ми!

Няма лесно начало –
идва твоето АЗ
и прекрачваш в битието.
Стъпка вляво, стъпка вдясно –
неравен е паважът на делника.
Вярвай в себе си,
в днешното случване:
светулка проблясва
и денят влиза в очите ти.
Отвори душата си!
Нека е пристан
за птичите песни.
Мига завържи за хвърчило,
което се рее над теб.
От хербария остави
за края
две слънчеви зайчета!
А може би за ново начало...

В безкрайността
на мълчанието
се носи дъхът на небето.
Любовта е заключена
между ръцете
във миг за молитва.
Дали тя или мисълта
е моят дом във Вселената?

Търся вятъра,
който нощем люлее
пендарите на звездите
върху небето
като воденичен камък,
смила дните и нощите
в мелницата на Вечността.
А аз искам
цвете да набера
за воплите на съня.

„Ах, не слагайте нивга на младо конче юзда.“

Хр. Черняев

Пак изгрева гоня...
Не отпускам
поводите на кончето.
Къпя се
в утринна роса
и вятърът ме целува.
Дъгата във Янтра
изпира цветовете си
и ме закичва с тях.
Душата ми се издига за полет.

Ще погаля изгрева
и кръстница
на деня ще стана –
вятърът в рибарските си мрежи
да улови доброто в него.
Скитница съм –
между небето и земята,
между брод и безумна вода.
Има ли спасителен бряг
за порива на годините,
устремили се
към есента?

Всеки ден
с нещо се разделяме.
Умираме бавно
между порция смях
и порция отчаяние.
Изцеждат ни дните,
а ние сме пътници
от бързия влак.
На въздишка разстояние
е домът на покоя.
Но там
е следващата гара.

Когато си тръгна от света
какво за спомен
ще си взема?
Дали букет
от премръзнали звезди
или облачни пасажи?
О, зная,
над мен ще заблести
сребърна луна!

Скрих усмивката
от лицето си.
Старите дрехи
запратих в пералнята.
Измих ръцете си
от докосването
на чужди ръце,
очаквам полъха
на нощния хлад
да ме приюти.
Всъщност
тръгнах към себе си.

Пиши! Продължавай!

Чарлс Буковски

Куфар с надежди
е душата.
Пиша.
Живота си пиша.
И Чарлс Буковски
отнякъде ме гледа.

Вчера е.
Подритвам листата,
разхвърляни
от нощния вятър.
Днес
ме чака
слънчевият лъч на живота.
А утре
ще посадя цвете.

ЩЕ БЪДА

Достигнала дъното,
аз ще изплувам
над грамадата
човешка злоба.
Ще търся висината
на мечтата.
Ще бъда Феникс
след думите,
които вятърът отвява.

Есен. Понеделник е.
Над асфалта
разцъфтяват чадърите.
Дъждът закопчава небето
в локвите по земята.
А в мислите прояснява.

БЕЗСЪНИЦИ

1.

Сънят бяга от очите ми.
Подреждам прашните мисли,
но излъсквам до блясък съвестта си.

2.

Вятъра
за думи ще помоля
и на изгрева с росата
ще омесе стих.

3.

Будна
дочаках изгрева.
Дали буря
в душата ми вилня
или търсих път?
Кой открадна съня?
Може би утрото
в чашата кафе
ще намери отговора.

КОЯ СЪМ

Крясък на птица.
Не броя ударите
на сърцето.
Гърми.
Вали.
Все по-силно...
Небето
сякаш
е продънено.
А животът изтича
като предаден –
за трийсет сребърника.
Нима съм Юда?

РЕПЛИКА

Как да измия
от сивия ден
калните пръски?
Лекува ли се
страданието на душата?
Болката
е като плевел –
неизкоренима.
Ще мога ли
извор чист
да бъда в съня ви?

Писък на сова
съдра тишината.
Как да зашия
дълбокия прорез на вечерта?
Оловен мрак покри
сребърните сълзи на дъжда.
Сънят от взора ми избяга
с копита на кон.
Керван от мисли
в мен се настани
и аз обхождам земята
по паралели и меридиани.
Може би нося товара
на минали животи...

Къде ли времето е спряло?
Няма го изгрева
и дълго луната пирува,
а животът сякаш без мен
пише биографията ми.
Кой мисълта ще разбуди?

Падащи звезди –
танц на светлини,
благослов небесен,
ангелски крила.
Моя вечер светлоока,
път към висините
погледът ми иска
да намери,
да докосне отвъд
полезрението.

Навярно
със себе си играя
в огледалото –
моето минало.
Нима съм аз?
И защо не хвърля
заровете
никой срещу мен?
Търся себе си.

Като хвърчило
са моите спомени,
завързани
с лъчите на лятото,
с дъждовете на есента
към стъпките по снега.
Но ти препускай –
живите препускат
с цветовете на пролетта!
За да намериш там
Себе си.

ЛИСТ БЯЛ

Върху бялото мълчание
аз тайните реда.
И в теб
душата си оглеждам,
смеха и болката заключвам
във съдбовни скоби.
На съня поставям точка
до многоточието на мечтите.
Не слагам въпросителни
пред светлината
и пред утрешния ден,
а потапям перото си
в мастилницата на живота.
Рисувам с думи,
но те оставям
недорисуван.
Чакай ме до следващата нощ,
приятелю!

ВМЕСТО ПОМЕН

Карлсон от покрива ще слезе
и съня ще прогони.
Светулките нека танцуват –
аз думите ще реда
на притихнали птици
за жетварските напеви
и песните на мама,
останали далече
в лятото на мойто детство.
Щурци ще свирят
край мене,
докато покълне утрото.

Дъжд заваля,
но аз отпратих тъгата
далече – зад девет реки.
Черно-бели спомени
от албума вадя
и ще ги изкъпя в дъгата.

Но къде остана сънят?
Спомените си тръгват
и отново се връщат.
Превъртам лентата на времето.
Аз ли съм
днешното случване
или някой е забравил отворен
крана на небесната чешма?

Спомени изплуват в паметта,
сякаш стари албуми разтварям.
В живота кой ли
срещу мене не вървя?
Детството наднича
с карамелени бонбони
зад клечката със захарен памук.
Хора и съдби
се разминаваха със моя път,
дъждове върху мен валяха
подир буря.
Бях щастлива
и живот родих.
Ден и нощ
като зърна от броеница
отброява си времето през мен.
А има още пътища неизвървени,
незасети...
Кога до себе си ще стигна
във преброените ми дни?

РЕКИ В ДУШАТА МИ ПЕЯТ

*„До гроб ще си остана романтик.
Родих се с весело сърце,
люляха ме в шарено цедило...“*

Димитър Михайлов

Татко говори със мрака,
мама е на път далечен,
откъдето връщане няма.
Със погледа ѝ
пеперудите далече отлетяха.
И аз след тях
багажа си стягам,
непрежалила още
живота ѝ.
Посреща изгрева
смехът на дете.
Аз питам
с надежда ли
в пътя вървя?
Господи,
отсъди преди да стигна края!

РАВНОСМЕТКА

*Ще дойде краят, но кога – кой знае?
Да пием вино – истината май в това е.*

Омар Хаям

Времето все не достига,
за да разкроя мечтите
по кенара на отминаващия ден.
Изтичат часовете от дланите,
само медуза оставя топлината си.
Камък край лампата до пътя
на дните ми колата обръща.
Напразно търся опора –
самотното ехо
се връща отново при мене.
Какво ми остава?
пари не спечелих,
само блясък в душата.
След дъжда танцувам
по клавишите на листопада.
Понякога догарям като свещ
и в самотен облак се превръщам.
Чакайте ме!
Ще се върна с утринна роса!

Законите на вселената
отмерват своя ход,
Отиват си от тоя свят
любими хора.
И мама преди време
по пътя си пое към висините.
Татко в своята старост
впряга ветрове
в небесната си колесница.
Кой може времето да спре?
Остават ни любовта и спомените.
Тях вграждаме в сърцето
и надеждата,
че някой ще ни чака там, отвъд.

За кого ли
името ми
значи нещо?
Питам,
но отговор
няма.
Дали за звяра
от пътеките
сънни,
или за снега,
който
стъпките
покрива?
Сълзите
от небето
се раждат
в мъгла.
Времето
ще заличи
спомена
за мен.
Какво от това?
Нали
кръвта ми
някой ще носи
и утре.

Звезда
ми намига –
фар
за далечен път.
Ще литна
към нея.
Но тук отново
ще се върна,
обяздила
Светкавица.

Съдържание

МОИ ДЕЦА!	4
Знакът да живеем щастливо	5
ЖЕНА СЪМ	7
Жена	9
Жена съм	10
Това съм аз	11
Зад вратата	12
Весело детство	13
Вечерта слиза с каляска	14
Нощ без звезди	14
Разгръщам тревите	15
Гледам звездите	16
Напролет търсих път към тебе да открия	17
Глина в съня си омесвам	18
Зов	18
Вечерта стъпките ми приюти	19
Няма те	20
Слана обичта ми попари	21
Сънят повдига клепачите	22
Слънцето	23
Евина дъщеря	24
Търся вятъра	26
На живота във нивата	27
Няма да тъгувам за ланшната есен	28
Есенни размисли	29
В локвите	30
Импресия	30
Маса	31
Изповед	31
На внучката ми Пламяна	32
Под шипковия храст	33
Небето смръщено	34

ЗНАК.....	35
И този ден зад хоризонта се снишава.....	37
Размиват се съдбите ни	38
В реката се оглежда клон	39
Предишен живот	40
Тайни	41
Меланхолия.....	42
Няма лесно начало	43
В безкрайността.....	44
Пак изгрева гоня	45
Ще погалья изгрева	46
Всеки ден.....	47
Когато си тръгна от света.....	48
Скрих усмивката	48
Куфар с надежди	49
Вчера е	49
Ще бъде	50
Есен.....	50
Безсъници	51
Коя съм	52
Реплика.....	53
Писък на сова.....	54
Къде ли времето е спряло?	55
Падащи звезди.....	55
Навярно.....	56
Като хвърчило	57
Лист бял.....	58
ВМЕСТО ПОМЕН	59
Карлсон от покрива ще слезе	61
Дъжд заваля.....	62
Спомени изплуват в паметта	63
Реки в душата ми пеят.....	64
Равносетка.....	65
Законите на вселената	66
За кого ли	67
Звезда	68

Павлина Петкова
ЗНАК ЗА ЖЕНА
Българска, първо издание

Редактор Иван Антонов

Художник Бренда Бурке

Предпечатна подготовка и оформление
АСТАРТА, e-mail: astarta_publ@mail.bg

Формат 60/84/16
Печатни коли 4,5

Печат – АСТАРТА, Пловдив